

Kapitel 1

En laset kjole vajede fra en gren på et råddent fyrretræ. Det fik den gamle mand til at tænke på en sang fra ungdommen om en kjole på en tørresnor. Men kjolen her vajede ikke for søndenvinden som i sangen, men i den iskolde strøm af smeltevand i en elv. Der var helt stille hernede på bunden af elven, og selv om klokken var fem om eftermiddagen, og det var marts, og der ifølge vejrudsigten var skyfri himmel deroppe over vandoverfladen, var der ikke meget tilbage af solskinet, efter at det var blevet filtreret gennem et lag is og fire meter vand. Derfor lå fyrregrenen og kjolen i et underligt, grønligt halvmørke. Det var en sommerkjole, havde han konstateret, blå, med hvide prikker. Måske havde kjolen engang haft en farve. Det vidste han ikke. Det kom vel an på, hvor længe kjolen havde været fanget der på grenen. Og nu vajede sommerkjolen i strømmen, som aldrig holdt inde, som vaskede den og strøg den, når elven var lavvandet, rev og sled i den, når strømmen blev stærk, men ikke desto mindre sled den itu, stykke for stykke. Den lasede kjole lignede sådan set ham selv, tænkte den gamle. Engang havde kjolen været noget for nogen, for en pige eller en kvinde, for en anden mands blik eller et barns arme. Men nu var den ligesom ham selv gået tabt, mistet, uden nogen funktion, fanget, stoppet, stum. Det var kun et spørgsmål om tid, før strømmen og tiden havde revet den sidste flig af det, som havde været engang.

“Hvad kigger du på?” hørte han en stemme sige bag den stol, han sad på. Han trodsede muskelsmerterne, drejede hovedet og kiggede op. Og konstaterede, at det var en ny kunde. Den gamle glemte mere end før i tiden, men aldrig et ansigt, som havde været indenfor hos Simensen Jakt & Fiske. Denne kunde skulle ikke have våben eller ammunition. Med lidt øvelse kunne man se på deres blikke, hvem der var drøvtyggere, som tilhørte den del af menneskeheden, hvor drabsinstinktet var gået tabt, som ikke delte den anden dels hemmelighed: at der ikke er noget, der kan få en mand til at føle sig så intenst levende, som at sætte en kugle i et

stort, varmt pattedyr. Den gamle gættede på, at kunden var ude efter en af de spinnere eller fiskestænger, som hang på reolerne over og under den store tv-skærm på væggen lige foran dem, eventuelt et af vildtkameraerne i den anden ende af butikken.

“Han kigger på Haglebu-elven.” Det var Alf, der svarede. Svigersønnen var kommet hen til dem. Han stod og vippede på hælene med hænderne i de store lommer på den lange skydevest af skind, som han altid havde på, når han var på arbejde. “Vi satte et undervandskamera op i fjor sammen med kameraproducenten. Så nu har vi fireogtyve timers livesending fra lige over laksetrappen forbi Nora-vandfaldet og kan følge med, netop som fiskene begynder at vandre op i elven.”

“Som er hvornår?”

“Enkelte kommer i april og maj, men det store rykind begynder ikke før i juni. Ørreden skal gyde før laksen.”

Kunden smilede til den gamle. “Du er lidt tidligt ude, er du ikke? Eller har du set nogen fisk?”

Den gamle åbnede munden. Han tænkte ordene, for han havde ikke glemt dem. Men der kom ikke noget ud. Han lukkede munden igen.

“Afasi,” sagde Alf.

“Hvad?”

“Slagtilfælde. Han kan ikke tale. Er det fiskeudstyr, du leder efter?”

“Et vildtkamera,” sagde kunden.

“Så du er jæger?”

“Jæger? Nej, ellers tak. Jeg fandt nogle ekskrementer lige uden for min hytte oppe i Sørkedalen, og det lignede ikke noget, jeg havde set før, så jeg tog et billede af dem og lagde det ud på Facebook og spurgte, hvad det var. Jeg fik svar fra nogle fjeldfolk med det samme. Bjørn. Bjørn! I skoven, tyve minutters kørsel og en halv times gang fra det sted, hvor vi står nu, i centrum af Norges hovedstad.”

“Det er jo fantastisk.”

“Det kommer an på, hvad du mener med fantastisk. Jeg har som sagt en hytte der, og jeg tager familien med derop. Jeg vil have en eller anden til at skyde dyret.”

“Jeg er jæger, så jeg forstår præcis, hvad du mener, men du ved sikkert, at selv i Norge, hvor vi ikke skal mange år tilbage, før der var *mange* bjørne, er der knap nok registreret bjørneangreb med dødelig udgang de sidste par hundrede år.”

Elleve, tænkte den gamle. Elleve mennesker siden 1800. Det sidste fandt sted i 1906. Han havde måske nok mistet sin taleevne og motorik, men ikke hukommelsen. Og han var klar i hovedet. Stort set i hvert fald. Enkelte gange kunne han blive lidt forvirret, og af og til kunne han se svigersønnen Alf og datteren Mette udveksle blikke, og så var han klar over, at der var noget, han ikke havde forstået. Den første tid, efter at de havde overtaget den butik, han havde grundlagt og drevet i halvtreds år, havde han gjort sig nyttig. Men nu, efter det sidste slagtilfælde, sad han der bare. Ikke at det var så slemt. Nej, efter at Olivia døde, stillede han egentlig ikke de store krav til det, der var tilbage af livet. Det var nok at kunne være i nærheden af familien, få varm mad hver dag, sidde i den her stol i butikken og kigge på en tv-skærm, på et uendeligt program uden lyd, hvor alting foregik i hans tempo, og hvor det mest dramatiske, der ville ske, var at den første gydemodne fisk på et tidspunkt ville forcere laksetrappen.

“På den anden side betyder det ikke, at det ikke kan ske igen.” Den gamle hørte Alfs stemme henne fra hylden med vildtkameraer, hvor han havde ført kunden hen. “Uanset hvor meget dyret ligner en teddybjørn, vil alle kødædere dræbe. Så det er klart, du skal anskaffe dig et kamera, så du kan få klarhed over, om dyret har slået sig ned i nærheden af din hytte, eller om det bare er strejfe forbi. Den brune bjørn kommer i øvrigt ud af sit hi omtrent på det her tidspunkt, og den er *sulten*. Så sæt et kamera op der, hvor du fandt ekskrementerne, eller ved hytten.”

“Så kameraet er inde i det der fuglehus?”

“Fuglehuset, som du kalder det, beskytter mod vejr og vind og nærgående dyr. Det er et enkelt, rimelig godt kamera. Det fungerer sådan, at det har en Fresnel-linse, som registrerer den infrarøde stråling, som varmen fra dyr, mennesker og alle andre ting afgiver. Når den afviger fra omgivelserne, sættes optagelsen automatisk i gang.”

Den gamle lyttede halvt til samtalen, men noget andet havde fanget hans opmærksomhed. Noget der skete på tv-skærmen. Han kunne ikke se, hvad det var, men det grønne mørke havde fået et lysere skær.

“Filmen lagres på et hukommelseskort inde i kameraet – du kan afspille det på din pc bagefter.”

“Dét er fantastisk.”

“Ja, men du er nødt til fysisk at tage derop og tjekke dit kamera for at se, om der er kommet billeder på. Hvis du vælger denne her lidt dyrere model, vil du modtage en sms på din telefon, hver gang det har taget billeder. Alternativt har du topmodellen her, der også har hukommelseskort, men som samtidig overfører optagelsen direkte til din telefon eller e-mailadresse. Så kan du sidde hjemme i stuen og skal bare tage op til kameraet for at skifte batteri i ny og næ.”

“Hvad hvis bjørnen kommer om natten?”

“Kameraerne har Black LED-light eller White. Usynligt lys, som betyder, at dyret ikke bliver skræmt væk.”

Lys. Nu så den gamle det. Det var en lyskegle, som kom i retning mod strømmen fra højre. Den borede sig gennem det grønne vand, ramte kjolen, og i et gysende øjeblik fik det ham til at tænke på en pige, der omsider var blevet vakt til live igen og dansede af glæde.

“Det er jo ren science fiction!”

Den gamle mand åbnede munden, da han så et rumskib komme ind i billedet. Det var oplyst på indersiden og svævede halvanden meter over elvens bund. Der stødte det mod en stor sten i elven, og som i slowmotion drejede det rundt, mens lyset fra forlygterne fejede hen over bunden og et kort øjeblik blændede den gamle, da det ramte kameralinsen. Så blev det svævende fartøj fanget af den tykke gren på fyrretræet og stoppede helt op. Den gamle mærkede hjertet banke i brystet. Det var en bil. Kabinelyset var tændt, og han kunne se, at det indvendige var fyldt med vand næsten helt op til loftet. Og der var en person i kabinen. En person, der halvt sad, halvt stod i førersædet, mens han desperat pressede hovedet mod indersiden af taget, åbenbart for at få luft. En af de rådne grene, der holdt bilen, knækkede af og drev væk med strømmen.

“Du får ikke så skarpe og klare billeder som i dagslys, og de er i sort-hvid. Men hvis der ikke er dug på objektivet eller noget andet i vejen, får du nok set din bjørn.”

Den gamle trampede i gulvet i et forsøg på at påkalde sig Alfs opmærksomhed. Personen i bilen så ud, som om han tog en dyb indånding og dykkede. Det korte, strittende hår bølgede, og hans kinder bulnede ud. Han slog begge hænder mod den siderude, som vendte mod kameraet, men vandet inde i bilen gjorde slagene kraftesløse. Den gamle mand satte hænderne mod armlænene og prøvede at løfte sig op fra stolen, men musklerne ville ikke gøre det, han bad dem om. Han registrerede, at mandens ene hånd havde en grålig langfinger. Manden holdt op med at slå og stangede panden mod glasset. Det virkede, som om han gav op. Endnu en gren brækkede, og strømmen trak og sled for at få bilen løs, men fyrretræet ville ikke give slip endnu. Den gamle stirrede på det hærgede ansigt, der var presset mod indersiden af bilruden. Bulnende, blå øjne. Et ar, som trak en leverfarvet bue fra mundvigen op mod det ene øre. Den gamle var kommet op af stolen og gik to vaklende skridt hen mod hylden med vildtkameraer.

“Undskyld,” sagde Alf lavmælt til kunden. “Hvad er der, far?”

Den gamle gestikulerede mod fjernsynet bag sig.

“Hvad?” sagde Alf vantro og gik med hurtige skridt forbi den gamle og hen til tv’et.

“Fisk?”

Den gamle rystede på hovedet og vendte sig om mod skærmen igen. Bilen. Den var væk. Og alt var som før. Elvens bund, det døde fyrretræ, kjolen, det grønne lys gennem isen. Som om der ikke var sket noget. Den gamle trampede i gulvet igen og pegede mod skærmen.

“Rolig nu, far,” sagde Alf og gav ham et venligt klap på skulderen. “Det *er* tidligt at gyde, ved du nok.” Han gik tilbage til kunden og vildtkameraerne.

Den gamle så på de to mænd, der stod med ryggen til ham, og mærkede fortvivlelsen og raseriet skylle ind over sig. Hvordan kunne han få forklaret, hvad han lige havde set? Lægen havde sagt, at når slagtilfælde beskadiger både forreste og bageste del af venstre

hjernehalvdel, var det ikke kun evnen til at tale, der blev ramt, men ofte den generelle evne til at kommunikere, også gennem skrivning eller gestikulation. Han stavrede tilbage til sin stol og satte sig igen. Så på elven, der flød og flød. Uforstyrrelig. Uanfægtet. Uforanderlig. Og efter et par minutter mærkede han sit hjerte slå roligere igen. Hvem ved, måske var det alligevel ikke sket. Måske havde det bare været et glimt af det næste skridt mod alderdommens totale mørke. Eller i dette tilfælde dens farverige hallucinationsverden. Han så på kjolen. Et øjeblik, da han havde troet, at den blev oplyst af billygter, var det, som om han så Olivia danse i den. Og bag bilruden, inde i det oplyste rum, havde han fået øje på et ansigt, han havde set før. Som han huskede. Og de eneste ansigter, han stadig huskede, var dem, han så herinde i butikken. Og denne mand havde han set her to gange. De blå øjne, det leverfarvede ar. Begge gange havde han købt et vildtkamera. Politiet havde været herinde og spørge til ham for ganske nylig. Den gamle mand havde kunnet fortælle dem, at han var en høj mand. Og at han havde haft det der blik. Det blik, som betød, at han kendte hemmeligheden. Hvilket betød, at han ikke var en drøvtygger.

Kapitel 2

Svein Finne bøjede sig ned over kvinden og lagde en hånd mod hendes pande. Den var våd af sved. Øjnene, der stirrede op på ham, var opspilede af smerte. Eller skræk. Mest skræk, gættede han på.

“Er du bange for mig?” hviskede han.

Hun nikkede og sank. Han havde altid syntes, hun var smuk. Når han så hende gå til og fra sit hus, når hun var i træningscentret, når han sad i T-banen bare et par pladser væk fra hende og lod hende se ham. Bare så hun skulle vide det. Men han havde aldrig set hende smukkere end lige nu, hvor hun lå der så hjælpeløs, så helt i hans magt.

“Jeg lover, at det nok skal gå hurtigt, elskede,” hviskede han.

Hun svælgede igen. Så bange. Han overvejede, om han skulle kysse hende.

“En kniv i maven,” hviskede han. “Så er det overstået.”

Hun kneb øjnene sammen, og to blanke tårer blev presset ud under øjenvipperne.

Svein Finne lo lavmælt. “Du vidste, at jeg ville komme. Du vidste, at jeg ikke kunne lade dig gå. Det var jo et løfte.”

Han kørte en pegefinger gennem blandingen af sved og tårer på hendes kind. Han så det ene af hendes øjne gennem det store, gabende hul i hånddryggen, i ørnens vinge. Hullet var efter en kugle fra en dengang ung politibetjent. De havde dømt Svein Finne til tyve års fængsel for atten seksuelle overgreb, og han havde ikke benægtet handlingerne i sig selv, kun betegnelsen *overgreb*, og at det var noget, en mand som ham burde straffes for. Men dommer og nævningeting mente tydeligvis, at Norges love stod over naturens. Dem om det.

Hendes øje stirrede på ham gennem hullet.

“Er du klar, elskede?”

“Du skal ikke kalde mig det,” klynkede hun. Mere tryglende end kommanderende. “Og lad være med at sige kniv ...”

Svein Finne sukede. Hvorfor var folk så bange for kniven? Den

havde været menneskehedens første redskab; to en halv millioner år havde de haft til at vænne sig til den, og alligevel var der nogle, der ikke var i stand til at se skønheden i det, der havde gjort det muligt for dem at komme ned fra træerne. Jagt, husly, landbrug, fødevarer, forsvar. Lige så meget som kniven tog liv, skabte den liv. Man kunne ikke have det ene uden det andet. Kun dem, der forstod det, som tog konsekvenserne af deres menneskelighed, deres herkomst, kunne elske kniven. Frygte og elske. Det var to sider af samme sag.

Svein Finne løftede blikket mod knivene på bænken ved siden af dem, klar til brug. Til at blive valgt. At vælge den rigtige kniv til det rigtige job var vigtigt. Disse knive var gode, formålstjenlige, af fremragende kvalitet. Men det var klart, at de manglede det, Svein Finne kiggede efter i en kniv. Personlighed. Ånd. Magi. Før den høje, unge politimand med det korte strithår havde ødelagt alt, havde Svein Finne haft en fin samling på seksogtyve knive.

Den smukkeste havde været en javanesisk kniv. Lang, tynd og asymmetrisk, som en bugtende slange med skæfte. Ren skønhed, en kvinde. Den var måske ikke den mest effektive i brug, men den havde både slangens og den smukke kvindes hypnotiserende effekt, der fik folk til at gøre præcis det, man forlangte. Samlingens mest effektive mordvåben var dog en rampuri, den indiske mafias foretrukne våben. Der stod en kulde ud fra den, som om den var af is; den var så grim, at det var fascinerende. I karambitten, der var formet som en tigerklo, var effektivitet og skønhed forenet. Men skønheden var måske lidt for beregnende, som en luder med lidt for tung sminke og en lidt for stram kjole med for dyb udringning. Svein Finne havde aldrig brudt sig om den slags. Han kunne godt lide dem uskyldige. Jomfruelige. Og gerne enkle. Som yndlingskniven i samlingen. En finsk puukko-kniv. Skæftet var af en nøddebrun træsort uden nogen form for parerbøjle, bladet kort med en rille, og den spidse æg bøjet opad, så den endte i en spids. Han havde købt puukkoen i Turku, og to dage senere havde han brugt den til at sætte tingene på plads for en buttet, atten år gammel pige, som arbejdede helt alene på en Neste-benzinstation uden for Helsingfors. Allerede dengang var han – som altid, når

han blev seksuelt opstemt – begyndt at stamme lidt. Det var ikke et tegn på, at han ikke havde kontrol over sig selv, tværtimod, det var kun dopamin. Og en bekræftelse på, at efter syvoghalvfjerds år i dette liv var kraften lige stærk. Det havde taget ham præcis to og et halvt minut fra det øjeblik, hvor han trådte ind ad døren – hvor han havde holdt hende ned mod disken, skåret hendes bukser af, bestøvet hende, taget hendes ID-kort frem og noteret Maalins navn og adresse – og til han var ude igen. To og et halvt minut. Hvor mange sekunder havde den faktiske bestøvning taget? En chimpanses samleje varer i gennemsnit otte sekunder, otte sekunder, hvor begge aber er forsvarsløse i en verden af rovdyr, der truer overalt. En gorilla – der havde færre naturlige fjender – kunne forlænge nydelseren til et minut. Men en disciplineret mand i fjendens territorium måtte ofre fornøjelsen for det højere formål: forplantningen. Så ligesom et bankrøveri aldrig bør tage mere end fire minutter, bør bestøvning på offentlige steder aldrig tage mere end to et halvt. Evolutionen ville give ham ret; det var kun et spørgsmål om tid.

Men nu, her, var de i trygge omgivelser. Desuden ville der ikke finde nogen bestøvning sted. Ikke at han ikke havde lyst, for det havde han. Men nu skulle hun i stedet penetreres af en kniv. Det gav ikke nogen mening at forsøge at befrugte en kvinde, når det under ingen omstændigheder kunne resultere i afkom. Så sparede den disciplinerede mand på sin dyrebare sæd.

“Jeg må godt kalde dig elskede, når vi er forlovet,” hviskede Svein Finne.

Hun stirrede på ham med øjne, som var sorte af chok. Sorte, som om de allerede var gået ud. Som om der ikke længere var noget lys at lukke ud.

“Ja, men vi *er* forlovede,” lo han sagte og pressede de tykke læber mod hendes. Og tørrede automatisk hendes læber med ærmet på flannelskjorten, så der ikke blev efterladt nogen spor af spyt.

“Og dette er, hvad jeg har lovet dig ...” sagde han og kørte sin hånd ned mellem hendes bryster mod maven.

Kapitel 3

Harry vågnede. Noget var galt. Han vidste, at han snart ville huske, hvad det var, at disse få velsignede sekunder i uvished var alt, hvad han ville få, før virkelighedens knytnæve ramte ham. Han åbnede øjnene og fortrød det straks. Det var, som om det dagslys, der trængte gennem det snavsede, grimedede vindue og oplyste den tomme, lille stue, fortsatte uhindret ind til et smertende punkt bag hans øjne. Han søgte ly i mørket bag øjenlågene igen og nåede at tænke, at han havde drømt. Om Rakel, selvfølgelig. Og det var begyndt med den samme drøm, han havde drømt så mange gange før, om den morgen for så mange år siden, ikke længe efter at de havde mødt hinanden. Hun havde ligget med hovedet på hans bryst, og han havde spurgt, om hun tjekkede, hvorvidt det var sandt, hvad de sagde, at han ikke havde noget hjerte. Rakel havde leet den latter, han elskede; han kunne gøre de mest idiotiske ting for at lokke den frem i hende. Så havde hun løftet hovedet, set på ham med de varme, brune øjne, hun havde efter sin østrigske mor, og svaret, at de havde ret, men at hun ville give ham halvdelen af sit. Og det havde hun gjort. Og Rakels hjerte var så stort, at det havde pumpet blodet rundt i hans krop, tøet ham op og gjort ham til et rigtigt menneske igen. Og ægtemand. Og far til Oleg, den indadvendte, alvorlige dreng, som Harry efterhånden havde elsket som sin egen søn. Harry havde været lykkelig. Og rædselsslagen. Lykkeligt uvidende om, *hvad* der skulle ske, men ulykkeligt vidende om, at *noget* var der, at han ikke var skabt til al denne lykke. Og frygtelig bange for at miste Rakel. For det ene halve hjerte kunne ikke slå, uden at det andet også gjorde det; det vidste han, og det vidste Rakel. Så hvis han ikke kunne leve uden hendes, hvorfor var han så flygtet fra hende i drømmen i nat?

Han vidste det ikke, huskede det ikke, men Rakel var kommet for at kræve sit halve hjerte tilbage, havde lyttet efter hans allerede svage hjerteslag, fundet frem til, hvor han var, og ringet på hans dør.

Så endelig ramte den knytnæve, der havde været på vej. Virkeligheden.

At han allerede havde mistet hende.

Og at det ikke var ham, der var flygtet, men hende, der havde smidt ham ud.

Harry gispede efter luft. En lyd borede sig gennem øregangen, og han indså, at det ikke blot lå bag øjnene, men at hele hjernen var ét stort smertecenter. Og det var den samme lyd, der havde udløst drømmen, før han vågnede. Nogen ringede faktisk på døren. Det idiotiske, irriterende, trofaste håb stak hovedet frem igen.

Uden at åbne øjnene rakte Harry hånden ned mod gulvet ved siden af sofaen, mod whiskyflasken, væltede den og kunne høre på den rumlende lyd, da den rullede hen over det slidte parketgulv, at den allerede var tom. Han tvang øjnene op og stirrede på den hånd, der hang over gulvet som en grådig klo, på den grå langfingerprotese af titanium. Hånden var blodig. Fandens også. Han snusede til fingrene, mens han prøvede at huske afslutningen på den foregående dag, om den havde omfattet kvinder. Han trak dynen af og kastede et blik ned over sin 193 centimeter lange, nøgne, magre krop. Det var for kort tid siden, at han var begyndt at skeje ud, til at det havde efterladt nogen fysiske spor, men hvis det gik som sædvanlig, ville muskelmassen svinde uge for uge, og den allerede gråhvide hud antage en mere lagenhvid farve; han ville blive forvandlet til et spøgelse og til sidst forsvinde fuldstændigt. Hvad der jo var hele pointen med at drikke, var det ikke?

Han skubbede sig stønnende op i siddende stilling og kiggede rundt. Han var tilbage på det sted, hvor han havde været, før han blev menneske igen. Bare et hak lavere. Om det var skæbnens ironi, vidste han ikke, men den toværelseslejlighed på fyrré kvadratmeter, han havde lånt og i sidste ende lejet af en yngre politikollega, lå på etagen under den lejlighed, han havde boet i, før han var flyttet sammen med Rakel i hendes bjælkehus i Holmenkollen. Da Harry flyttede ind i lejligheden, havde han købt en sovesofa i IKEA. Sammen med bogreolen med vinylpladerne bag sofaen, et sofa-bord, et spejl, der stadig stod på stuegulvet lænet op mod væggen, og en kommode i gangen, udgjorde den det eneste møblement.

Harry var usikker på, om det skyldtes manglende initiativ, eller om det var, fordi han prøvede at overbevise sig selv om, at det var midlertidigt, at hun, når hun fik tænkt sig om, ville tage ham tilbage.

Han mærkede efter, om han skulle kaste op. Tja. Det kunne han formentlig selv bestemme. Det var, som om kroppen vænnede sig til giften efter et par uger og tolererede doserne. Og krævede, at de blev forøget. Han stirrede ned på den tomme whiskyflaske, som havde lagt sig til ro mellem hans fødder. Peter Dawson Special. Ikke fordi den var specielt god. Jim Beam var god. Og tappet på firkantede flasker, der ikke rullede hen over gulvet. Men Dawson var særlig billig, og en tørstig alkoholiker med betjentløn og tom konto kunne ikke tillade sig fine fornemmelser. Han kiggede på sit ur. Ti minutter i fire. Han havde to timer og ti minutter, til vinmonopolet lukkede.

Han tog en dyb indånding og rejste sig. Hovedet var ved at sprænges. Han svajede, men blev stående. Så sig selv i spejlet. Han var en bundfisk, der var blevet trukket så hurtigt op, at øjne og indvolde ville ud, så hårdt, at krognen havde fået kinden til at revne og efterladt et seglformet, lyserødt ar, som gik fra venstre mundvig op til øret. Han ledte under dynen, men fandt ingen underbukser, trak sine jeans på, som havde ligget på gulvet, og gik ud i gangen. En mørk silhuet tegnede sig mod hoveddørens matterede rude. Det var hende; hun var kommet tilbage. Men det havde han også tænkt, sidste gang det ringede på. Dengang var det en mand, der havde forklaret, at han kom fra Hafslund Strøm og skulle udskifte målerne med nye, moderne, som satte dem i stand til at måle strømforbruget time for time og ned til sidste watt, at alle deres kunder havde det nu og selv kunne gå ind og se præcis, hvad tid i løbet af døgnet de havde tændt for komfuret, eller hvornår de sidst slukkede for læselampen. Harry havde forklaret, at han ikke havde noget komfur, og at hvis han havde haft et, ville han ikke have, at nogen skulle vide, hvornår han brugte det og ikke brugte det. Og så havde han lukket døren.

Men den silhuet, han nu så bag glasset, var en kvindes. Af hendes højde, med hendes figur. Hvordan var hun kommet ind i trappegangen?